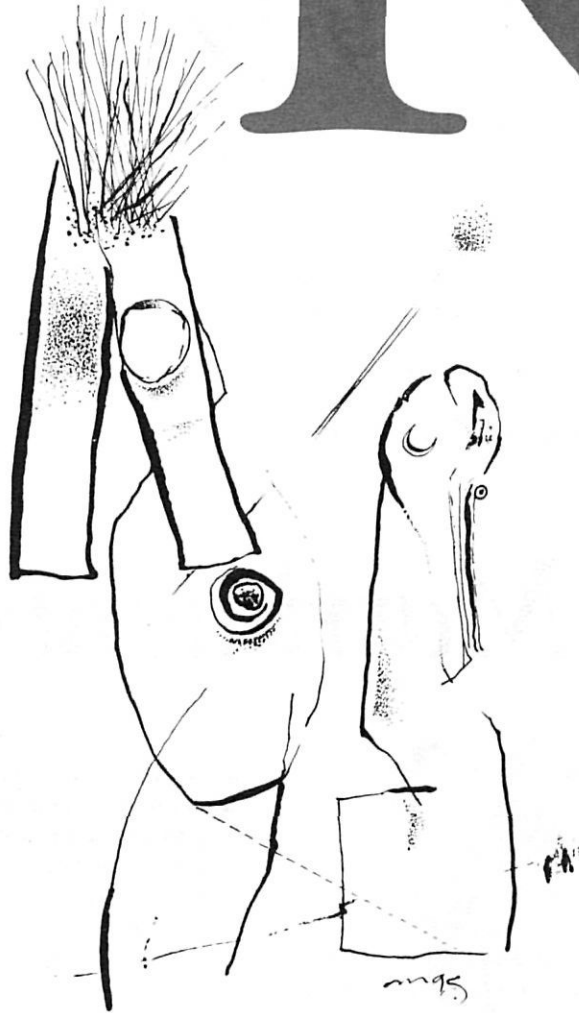

Fulls de la **R**evista

Il·lustracions de Miquel Bohigas

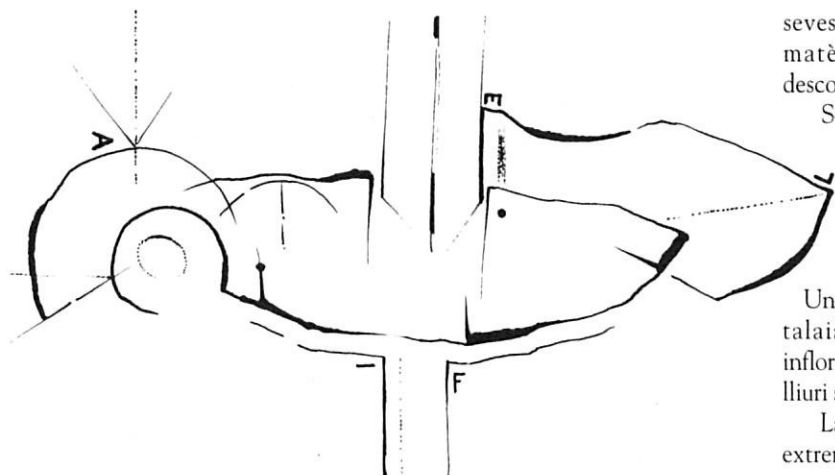
Microcosmos d'arquetipus

Àlex Pes

«El que és a dalt, és a baix»

El gripau guaitava la papallona. Tot formava un conjunt de remor de bestioles en llibertat i de solitud de bosc profund. La humitat de l'obaga alimentava la fortor dels líquens que teixien tapisos sobre la fusta podrida dels roures i les alzines sureres i cobrien els vessants de les roques, assenyalant el nord. El rierol portava força aigua. Les seves aigües transparents i clares eren un brollador de saviesa.

El gripau guaitava la papallona. I jo, mentrestant, anava observant tot allò que m'envoltava. Seia sobre un soc podrit amb les entranyes corcades. Contemplava embadalit aquell microcosmos de verdor: el biòtop de tots aquells éssers vius que podia veure i que no podia veure, un ecosistema d'espores de falzia negra.

Els cloroplasts de la gespa que estava trepitjant, envoltats de vacuoles digestives, aparells de Golgi i reticles endoplasmàtics, m'enviaven una resposta lluminosa de freqüència verda.

Unes mosques que feien lluir un verd metàl·lic sota les seves ales revolaven damunt els excrements d'algun gos. Les

seves trompes succionadores acabaven amb les restes de la matèria orgànica, despulls que compartien amb els descomponedors microbians.

Sobre un roure cantava un cucut, aprofitant-se d'algun altre pobre ocell. Alçant els ulls, vaig poder observar el vol d'una àliga, a poca alçària del terra, intentant caçar una tórtora.

Un mosquit se m'acosta. Escolto el seu brunziment dípter malintencionat. Segurament ha olorat la meua sang i es dirigeix cap a mi amb tantàliques intencions.

Un pregadéus guaita la papallona que guaita el gripau des d'una talaia en forma de roc. El pregadéus es troba sobre la inflorescència d'un fonoll i espera que el vol de la papallona la lliuri sobre les seves urpes verdes de mort assegurada.

La papallona s'apropa a la flor del fonoll i és atrapada per les extremitats davanteres de la mantis, que és a punt de desovar la seva ooteca.

El gripau salta en direcció al riu. Al costat de la font troba una gripaueta rebufona i salta sobre la seva esquena per fer-li l'amor. És època de zel. La mantis li havia fotut la papallona, però sempre seria a temps de menjar-se'n, una altra.

Al cap i a la fi, Font de Palau era una bassa de verdor.

Matrimonis

Sílvia Ametller i Mercet

Dormia a la butaca. Amb el darrer tall a la boca s'havia aixecat de taula per anar a seure al seu lloc escollit. Ella havia desparat taula amb la rapidesa que la caracteritzava, però amb un cansament que es feia evident. Havia engegat l'escalfador per rentar els plats. Era molt baixeta i tenia certa dificultat per encendre'l, i per això el va cridar, però ell dormia en un somni profund. Ella agafa un tamboret que fa servir per estendre la roba i s'hi enfila.

Renta els plats amb un nou detergent que ha comprat. Li han dit que fa molt bona olor i deixa la vaixela molt neta. En realitat ho ha fet per ell, perquè sempre diu que els vasos fan pudor i que no s'hi pot beure. Quan està a punt de rentar les cassoles s'adona que ha oblidat la safata al menjador. Tanca l'aixeta, s'eixuga les mans i va cap al menjador a recollir-la. Ella sap que fan un bon programa per televisió i que a ell li agrada. El crida. Ell no respon, dorm. Ha encaixat el camí d'una digestió pesant i poc fructífera. El menjar el cansa i li fa venir son. Ja li ho ha dit a la seva dona. Ella pren el comandament a distància i baixa una mica el volum mentre fan anuncis. Sap que a ell no li agrada el soroll perquè el posa molt nerviós.

Ella torna a la cuina amb la safata per rentar. Ha sobrat molt de menjar i ell no vol repetir el plat. L'agafa i el posa a la nevera. Demà hi aniran els néts i per ells és una delícia menjar els plats que fa la seva àvia. Quan acaba d'endreçar la cuina, torna al menjador i s'adona que ja fa estona que ha començat el programa que li agrada a ell. Encara dorm, despreocupat de tot, sense fer atenció a la seva dona. El seu cap viu permanentment recolzat a la butaca. Sobre les cames té un coixí amb el gat que

se li ha posat al damunt. El gat dorm sobre el seu propi cos. Dormen ells dos. Ella resta atenta al programa que ara comença i apuja una mica el volum. Torna a la cuina i agafa la safata que fa poc ha rentat i l'omple d'alguns dolços que ha comprat per fer la tarda una mica més distreta i agradable. Els ha posat repartits en un paper de color verd i fan molt d'efecte. Ha tret una ampolla de vi moscatell perquè sap que és un vi que escau amb els dolços. Sap que a ell li ha agradat des que es van conèixer i s'hi esforça molt.

Quan ho té tot a punt el desperta, com cada tarda després de fer la migdiada, des de fa molts d'anys. Ell es desperta. Se la mira com un perfecte desconegut. S'aixeca de la butaca, hi passa de llarg sense fixar-se en els dolços que ella ha comprat. Mira al davant, fixament, sense perdre'l, i va cap al bany. Un soroll esmorteït envaeix la cambra de bany i l'olor de colònia fresca s'escola per l'esclatxa de la porta. Ella intueix que vol sortir, potser s'empolainarà per dur-la al cinema, encara que fa anys que no hi van. Ell obre la porta, ella s'ha posat les sabates. Ell agafa l'abric, ella el du posat.

– Fins després –li diu ell.

Ella seua a la butaca, ocupant aquell buit. Agafa altra vegada el comandament a distància i apuja el volum de la televisió. No l'escolta, només veu passar imatges que es belluguen molt de pressa però no hi fa atenció. Les imatges es fan cada vegada més petites. Cada vegada li costen més de veure perquè els ulls se li han enterbolit.

La mirada reposa, els ulls es tanquen. Un vel ha envaït la foscor. Les veus s'apaguen i queden molt lluny; són fils que se separen i es trenquen. Ella dorm en el silenci més profund. Ell ha marxat, fins la nit entrada, potser fins demà.